

Det har vist sig ved Tegningen af de store Bidrag. Daværende Indenrigsminister Ingerslev, som man forhandlede Sagen med, da den første Gang var til Behandling her i Salen, indsaa ogsaa straks dette. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Par Linier af Folketingstidenden fra 1892—93 Sp. 1734, hvor den daværende Minister Ingerslev siger til det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme), som selvfølgelig den Gang modarbejdede mig, som han vil gøre det i Dag angaaende det, mit Forslag gaar ud paa: „Saa siger det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds, at de skulle om ad Varde for at komme paa Statsbanen til Esbjerg. Den Sag er ikke saa farlig. Der er kun Tale om et Par Jærnbanelinier, om et Kvarters eller en halv Times Kørsel, og der er ikke Tale om nogen som helst Udgift af nævneværdig Art, og saa faar man, som sagt, den gunstige Stilling, at man kan komme baade det ene og det andet Sted. Saa antager jeg, at man er fornøjet.“ Ved flere Lejligheder har han udtalt sig i lignende Retning. Den daværende Ordfører i 1894, det ærede Medlem for Møen (Bojsen), udtalte, at han indsaa jo nok, at det kunde være vanskeligt at komme til en Overenskomst om Anlæg af dette Baneprojekt, men han indsaa, at man ikke i Øjeblikket kunde komme det nærmere, og derfor vilde han foreslaa Tinget at vedtage det. Forslaget gik altsaa ind paa det store Lovforslag og blev vedtaget sammen med de øvrige Baner. Det findes i Rigsdagstidenden for 1893—94 Sp. 5574—78.

Om Banens Nødvendighed overhovedet skal jeg ikke udtale mig. Det blev udførlig drøftet den Gang. Jeg skal kun nævne til Sammenligning, at da Skagensbanen blev anlagt, blev der opgivet, at der boede 5,000 Mennesker i det Distrikt, som den skulde gennemfare. I det Distrikt, dette Baneanlæg, som af mig er foreslaaet, skal gennemløbe, fra Nymindegab til Varde, bor der 10,000 Mennesker. Der befordredes paa Skagensbanen det Aar, vi behandlede Sagen, altsaa 1893—94: 72,900 Centner, her er paaregnet 160,000 Centner aarlig. Dette selvfølgelig kalkulatoriske Tal er man kommen til, ved at man har faaet opgivet af alle Forretningsmænd, hvor meget de have ført pr. Akse fra Varde Station til Oplandet.

Hermed skal jeg anbefale paa det bedste denne Sag til at nyde hurtig Fremme her i Tinget, saa at man kunde komme til at søge Koncession paa Banen og faa Anlægget paabegyndt i en meget nær Fremtid.

Mere skal jeg ikke sige foreløbig, indtil jeg har hørt, hvad eventuelle Modstandere kunne have at indvende. Der er, som sagt, arbejdet i 6 Aar paa at faa hele den projekterede Bane med, men det har vist sig aldeles ugørligt og vil ogsaa være det i Fremtiden, og derfor have nu baade Amtsraadet, Varde By og de paagældende Landkommuner søgt om at faa Sidebanen fra Billum til Esbjerg bortskaaren. Hermed skal jeg anbefale Sagen.

Bluhme: Det ærede Medlem vilde forbeholde sig at komme tilbage til Sagen, naar han har hørt Modstanderne. Han forudsætter altsaa, at der vil blive Modstand, og i den Forudsætning maa jeg give ham Ret. Det er unægtelig et af de mærkeligste Lovforslag, der endnu har foreligget for det ærede Ting. For 6 Aar siden blev der vedtaget en Lov, i Kraft af hvilken der gaves Beboerne af den paagældende Egn, som man nu vil berøve deres Udsigter til at faa Jærnbane, en Ret til at faa Statsunderstøttelse til en Bane. Denne Bane findes i Loven af 8de Maj 1894 under Nr. 21. Den er indbefattet mellem de Jærnbaner, til hvilke der, naar der i øvrigt kan skaffes Penge dertil, kan gives Statstilskud, og er en Jærnbane fra Nymindegab over Billum til Varde med Sidebane fra Billum til Esbjerg. Det er nu lige haardt nok at skulle tage fat paa hele den Kamp igen. Den varede i 3 Aar, inden der kom Overenskomst dernede. Der blev sagt mange udmærkede Ting her i Tinget om den Sag, og derfor vandt den Linie ogsaa Rigsdagens Tilslutning, som findes i Loven af 1894. Nu vil man skære denne Sidebane fra Billum til Esbjerg bort under Paaskud af, at man ikke kan faa Penge ellers. Men Penge var der nok af, og Penge kan der sagtens komme! Men der er en Koalition i Jylland og for Resten i hele Danmark, som hedder Koalitionen mellem Byerne til Forpagtning af Landbruget. Der er ved Anlæg af Jærnbaner ikke Tale om at varetage Jordbrugets Interesser, men naar som helst der skal anlægges en Bane, spørges der: Hvad siger Byerne? Det er Tinget. Og denne Forening mellem Byerne anføres i det offentlige Liv af Embedsmændene og de Folk, de omgaas i Byerne. Det er dem, som bestemme vore Jærnbanners Retning og Anlæg. Det sidste Udslag deraf kan man se i det Forslag fra en Jærnbanekommission, der foreligger om Jærnbaner i Jylland.

Jeg skal saa kort som muligt gentage, hvad der er blevet sagt i Løbet af de 3